

ئامانجى ئەدەبىيات

پېئشەكى

بۆچى ئەم كورته چىرۆكەم لە نىو نووسراوہ كانى ماكسىم گوركيدا
هەلبژارد، لە فارسىيەوہ وەرىگىرمە سەر زمانى كوردى؟
بە باوهرى خۆم و مەزنىدەى ئەقلى زۆر كەسى دىش رېنمونىيە كى
باشە بۆ ئەو كەسانەى كە دەيانەوئى بنوسن.

جا، نازانم لە كارى وەرىگىران و ئەمانە تداريدا سەر كەوتوم، و
توانىومە نىوهرۆكى دەقاودەقى نووسراوہ كە و كاكلى بىرە
پىرۆزە كەى گۆركى بخەمە بەر چاوى خوينەران يان نا. ديارە كە
ئەمەش دە كەوئتە سەر روانىن و سەنگ تەرازووى ئەو
كەسانەى كە دەخويننەوہ. جا چۆنى دەپيون و چۆنى دەكيشن
خۆيان سەرپشكن.

من بەوہ دلخۆشم كە هىچ نەبى خزمە تىكى بچووكم بە
كتىبخانەى كوردى كردووه.

ئەم كورته يەش كە سەبارەت بە ژيانى ماكسىم گۆركى نوسىومە،
بە پىي نووسراوہ كانى گۆركى و ئەوہى كە خەلكى دىكە لە
سەريان نوسىوہ.

رەحمان سۆفى

سالى (۱۹۹۳) سوئد

بۆ چاپی دووهه م

چەند سال لەمە و پێش ئەم نوسراوەیە کە مامۆستا «م. هە شفیعیها» لە روسیە وە کردویە بە فارسی وەرگێرا سەر زمانی کوردی.

ناردم بۆ وەشانخانە ی «کتیی هەرزان» لە ستۆکھۆلم. کاک نیعمەتی عەلی مورادی، لە چاپی دا و بلاوبووە. هە ئبەتە نووسراوەیە کێ سویدیشم بۆ نارد، بە داخە وە رەنجە کەم بە خەسار چوو. چاپی نە کرد، باش بوو دەست نووسە کەیم لای خۆم ماوە، دەنا خوا دەزانی چ شەرەخۆریک دەبوە خواوەنی. ئەم نوسراوەیەش وە کوو بیستومە تا ئیستا لە هەریمی بە ناو ئازاد، چەن کەرەت چاپ و کۆپیە کراوەتە وە، منیش لە مافی خۆم بێ بەش! . جاوهره کورد غەدر لە رۆلە ی خۆی بکا!

ئەووە چاپی دووهەم دەنێرمە لای خۆینەری خۆین گەرم وردبین.

رەحمان سوؤفی

«۲۰۰۳» تاران

سه بارهت به ماكسيم گوركي

ماكسيم گوركي (ئالكسى ماكسيموويچ پشكوڤ) له سالى (۱۸۶۸)ى زينيدا له (نيژنى نوئى گورد) كه ئىستا به ناوى گوركيه وه ناو نراوه، له نيو خيزانيكى هه ژاردا له داىك بووه. كاتيىك داىك و باوكى ده يانه وئى زه ماوه ند بكن، باوكى داىكى رازى نه بوه، گوتويه من بازرگانم و پياو ماقول چوڻ خزمابه تى له گه ل كابرايه كى نه دار و فه قيردا ده كه م!

به لام، «خوشه ويستى به رديش نه رم ده كا و خه نجه ريش ناييرى». ئه و جووته دلداره به هه ر چه رمه سه رتبه ك بوه زماوه نديان كردوه. و ژيانى هاوبه شيان پيكه يتناوه. به لام چه رخی چه پ نه يهاوردوه، هيشتا گوركي چوار سالان بووه باوكى نه خوشيه كى كوتوپرى پيوه نووسا، و چه ن روژيىك له نيو جيگدا كه وتوه و پاشان كوچى دوايى كردوه.

دايكيشى به ناچار ده ستى ماكسىمى گرتوه و به بيوه ژنى گه راوته وه بو مالى باوان. كه چى زورى پى نه چوو ئه و ویش مالاوايى له ژيان و له تاقانه كه ي كردوه، و به ده ردى خوشه ويسته كه ي چوو.

گوركى بى داىك و باوك، له و ده مه وه رتيگى ژيانى ده ربه ده رى گرته به ر. كاتيىك كه گه وره بوو، بووه، نوسه ر، له رو مانى «سه رده مى مندالى من دا» نوسيويه «ته نيا كه سيىك كه مايه ي

دلخۆشیم بوو، دەستی به سهرمدا دینا شهوانه چیرۆکی بۆم
 ده گپراوه و قسهی خۆشی بۆ ده کردم تا خه و دهیبردمه وه و
 جیگای دایک و باوکی بۆ پر کردبومه وه ته نیا نه نکم بوو»
 گۆرکی خویندن و نوسین له لای باوه گهره ی له رووی کتیی
 ئاینیه وه فیڕ بووه.

له ته مه نی هه شت سالیڤا، نارڤیانه ته خویندنگه یه کی پیشه یی،
 به لام نهیتوانی بهرده وامبی. ههر به و بۆنه یه وه له مالی باپیری
 تۆراوه، و سه ری خۆی هه لگرت و به دوای چاره نووسی خۆی
 که وتوه، نه گهراوه ته وه بۆ مالی باپیری، له رووی هه ل نه هاتوه
 بگه رپته وه، چی جوابی نه نکی دابایه ته وه، ئه و به ئینی به نه نکه
 پیره ی دابوو که سه بر و تاملی هه بی، به لام. . .

له دوای ئه م تۆران و نه گه رانه وه یه بۆ ئه وه ی خۆی به خپوبکا
 باسکی مه ردایه تی لی هه لمالیوه و دهستی کردوه بکار کردن. له
 باقی ئه وه ی فیڕی پیشه یه ک بی، ئه مکاره ی به رداوه دهستی
 داوه ته کاریکی دی. هۆی ئه مه ش ئه وه بووه که خوته و بۆله ی
 وهستا و خاوه ن کاری پی قه بول نه کراوه.

گۆرکی هه مه چه شنه کاری تاقیکردوه ته وه. ههر له زه مین
 شوتن و گسک لیڤانه وه بگره تا شاگرد پینه چیه تی، شاگرد
 رهنگ کاری، باخه وانی، داربرینه وه، باربه ری و شاگرد ئاشپهزی
 له گه میدا. و گۆرانی بیژی به کۆر. . .

گۆرکی کاتیک شاگرد ئاشپەز بوو ھۆگری کتیب خویندنه و ھ بوو. و ھستاکە ی پیاویکی خویندەوار بوو، ھەمیشە کۆلئیکی کتیب لە گەڵ خۆی گێراو. کاتی بیکاری و پشودان کتیبی دەخویندو ھتەو، گۆرکیشی ھان داو ھ بۆ کتیب خویندنه و ھ. ئەویش کتیبی لی و ھرگرتو ھ و بە تامەزرۆییەو ھ خویندو ھتەو ھ. ماکسیم گۆرکی لە سالی « ۱۸۸۴ » دا ھەوای چوونە زانستگە لە سەری ئەدا. دەچی بۆ « کازان » بۆ خویندن، بەلام بۆی ناگونجی و ناتوانی بخوینی.

بەناچار لە لەنگەرگەکانی کەناری دەریا پۆژی ۱۳-۱۴ سەعات کار دەکا. لە سالی ۱۸۸۷ دا باری نالەباری ژیان و کۆمەڵ وای ھروژم بۆ دینن، دەیەوی خۆی بکوژی، بەلام فریای دەکەون و دەیگە یەننە لای دکتۆر، لە مردن پزگاری دەکەن. جی گولە لە کە ی دەرمان دەکەن ساریژ دەبی و چاک دەبیتەو ھ.

گۆرکی دیسان دیتەو ھ مەیدانی کار و تیکۆشان. ئەو برینە لە باری چوونە سەربازی بە قازانجی تەواودەبی، لە خزمەتی سەربازی پزگاری دەکا. لە سالی ۱۸۹۱ دا کە نەبوونی و گرانی ھەمو ولاتی روسیە ی دەخاتە باری نالەباری قات و قری، بە میلیون خەلکی ھاژار و برسی مەجبور بوون بە دوای نان و ژیاندا لەم مەلەبەند بۆ ئەو مەلەبەند کۆچ بکەن. ئەو کاتە گۆرکیش یە کیک بوو لە و برسییانە. بەدوای بژیودا ئۆکراین، کریمیە، و

گۆرکی زۆر چیریکى جۆرا و جۆرى نووسیوه، وهک نه نه ئیزرگیل، سهردهمی مندالی من، له نیوگه لدا، داستانی سی کهس، زانکۆکانی من، گوشه یه ک له بیره وهریه کانم که زۆرتر له باره ی ئیتالیا وهیه، رۆمانی میژووی ژیا نی کلیم سامگین و رۆمانی فوماگاریف، که ده لێن له ریزی شاکارهکانی تۆلستوی له قه لم ئه دهن، ههروهها چهن شانۆنامه ی درامتیکی و سه دان چیرۆک و نویل . . .

ماکسیم گۆرکی دوای شۆرشى ئۆکتوبر ده بیته بهر پرسى یه کیه تی نووسه رانی سوڤیه ت. له سالی ۱۹۲۱ دا میکروبی ده ورانی مندالی و نه خوشی له له شیدا ته شه نا ده کا و ده بیته هوی نه خوشی و ده ردی بی ده رمانی پیوه ده نووسی. وهک ده لێن به راسپاردنی لنین، ده چی بو ئیتالیا. له سالی ۱۹۲۸ دا ده گه ریته وه بو سوڤیه ت. به لام جار جار گه رمین و کوئیستانی بو ده کا. زستانان ده چیته وه بو ئیتالیا و هاوینان ده گه ریته وه بو سوڤیه ت.

له سالی ۱۹۳۳ به ولاره بو یه کجاری له مۆسکوڤدا نیشته جی ده بی. ماکسیم گۆرکی که به حه ق یه کیکه له گه وره تین نووسه رهکانی هه موو مروڤایه تیه له سالی ۱۹۳۶ دا بو هه میشه مالاوای له ژیان و له هونه ر ده کا، گه نجینه یه کی بی وینه ی بو نه وه ی دوای خوی بجی هیشتوه. ئیستا گۆره که ی له ریزی

گۆرى شۆرشگيرانى نيشتمانه كهيدا له مهيدانى سوور، جيگى
سهرنجى هه موو ريبوارىكه.

رهحمان سوڤى (۱۹۹۳)

ئامانجى ئەدەبىيات

شەو بوو، لە كۆرپىكى دۆستانەدا دوا چىرۆكى لە چاپدراوى خۆم خويندەو. وەدەرکەوتم و چومە سەر شەقام. چونكە گەلىك ئافەرىن و دەست خۆشم پىگوترا بوو، شادمانىيەكى لە دلان خۆش لە گيانمدا گەشەى دەکرد.

بە ئەسپايى لەو شەقامە چۆلەدا پياسم دەکرد. بۆ يەكەم جار لە تەمەنى خۆمدا تائە و رادەيە لە خۆشى ژيان سەرمەست بوم.

مانگى رىبەندان و شەويكى ساو بوو. ئەستىرەكان ئاسمانى بى هەورىان تەنىبوو. زەوى جلىكى پر شكۆى لە بەفرى تازە پۆشى بوو. سەرمایەكى دەر لە ئاسمانەو بەرەو زەوى هېرشى دەهینا. پرچى دارەكان بە شان و مىلى دیوارەكاندا شۆر ببونەو، بە سىبەرى خۆيان نەقش و نىگارپىكى جوان و دوور لە باوەرىان لە سەر رىنگاکە كىشابوئەو. دانارى بروسكەدارى بەفر لە ژىر شەوقى كەو و پر لاوانەوئە مانگەشەودا ئەدروشانەو. دىمەنىكى دلرپىن و شادى هین بوو.

زینده وه ریگ له هیج لایه که وه نه ده بینرا. دهنگی خشه خش و کرچه کرچی به فر له ژیر پیمدا ته نیا دهنگیک بوو. که بیدهنگی شکوداری ئەو شه وه رووناک و له یاد نه چوهی دهشکاند. له بهر خۆمه وه ده مگوت چهن خۆشه که مروّف له دنیا دا له نیو گه لدا پایه بهرز و به نرخ بی! ئەم بیره داها توویکی روون و پرشنگداری بۆم ده کیشاوه.

له م خه یاله دا بووم، له پر دهنگی که سیک له پشت سه رمه وه که له سه رخۆ قسه ی ده کرد رایچله کاند. دهنگیک گوتی

«ئه تو شتیکی باشت نووسی بوو. به لی زور جوان و بهرز بوو. به بیستی ئەم دهنگه چاوه پروان نه کراوه ته واو شله ژام. ئاورم داوه، تماشام کرد کابرایه کی کورته بالا، که جلوه برگیکی رهشی له بهردا بوو، خۆی گه یانده من و پی به پیی من که وته ری. پیکه نینیکی بتاوین له سه ر لیوه کانی خۆی ده نواند. له ژیرا بۆ سه ر نیگی گرتبوه روخساری من.

سه ر تا پای ئەو کابرایه دلگیر و سه رنج راکیش بوو. پروانینی، سه رگۆنای، چه ناگه ی، ریشه نوک باریکه که ی، گوپچکه زله و پانه کانی و. به کورتی هه موو ئەندامه خریلانه تیکسمراوه پته که ی چاو رفین بوو.

به شیوه یه ک بی دهنگ و سووک ده روپی وه ک ئەوه ی که له سه ر به فره که بخزی. له و جیگایه ی که چیرۆکه که ی خۆم

خویندهوه ئەم کابرایەم نەدیوو. هەر بۆیەش بە بیستنی دەنگی
و دیتنی سیمای سەرم سوور ما، ئەم کابرایە کێ بوو، لە کوێوه
پەیدا بوو، لێم پرسی:

تۆش گویت لیبوو؟

گوئی «بە ئێ چێژیشم لیبوهرگرت. بە دەنگێکی گرهوه قسهی
دەکرد. لیبوهرکانی ناسک بوون. پیکه‌نین لە ژێر سمیلە ره‌شه
تەنکه‌که‌یدا لە چاو و نەدەبو. زەرده‌خەنە لەسەر لیوی . ئەو
زەرده‌خەنی ئەو ئاسه‌وارێکی ناخۆشی لە گیانمدا بەجێ هێشت.
هەستم بەوه دەکرد که لە توی ئەم بزەیه‌دا فکریکی چزودار و
ره‌خنە گرانه‌ خۆی داگرتوو.

بەلام ئەونده‌که‌یف خۆش بووم پێرانه‌گه‌یشتم که لە چۆنیه
تفکره‌که‌ تیبگه‌م.

بزەه‌ی سەر لیوی وه‌کو تارماییه‌ک لە نیگامدا تواوه‌. لە به‌رانبه‌ر
رۆح سووکی و رووناکی هه‌ستمدایه‌ خێرای خۆی وه‌شارد.

شان به‌شانی ئەو ده‌رۆیشتم و چاوهروان بووم بزانه‌م ده‌ ئێ چی.
لە ناخه‌وه‌ ئاواته‌خواز بووم که توژیکی دی به‌ تام و چێژ و
شیرینی ئەو چهن‌ ساته‌م زیاد بکا!

مروّف تینوی ئەو هیه که خاسی بیژن، تاریفی بکه ن، چونکه چاره نوس به ده گمه ن له رووی میهره وه به ده میه وه پیده که نی.

کابرای هاوړیم گوتی: «به راستی زور خوشه که ئینسان خوئی به تاقانه بزانی و هه ست بکا له خه لکی دی زیاتر و بالاده ستتره، به توش وانیه؟ له پرسیاره که یه وه هه ستم به شتیکی تایبه تی نه کرد و به په له هاویری خوّم له گه لّ ئەو دهربری.

ئەو، به توریه وه قامکه له ره باریکه کانی ده سته چکوله کانی تیک هه لپیکا و سه ر له نوی دهستی کرده وه به پیکه نین هه ها هه به پیکه نینه که ی دلمی نازار ئەدا، هه ر بویه ش به سارد و سرپیه وه گوتم:

تو مروّفیکی زور رووخوشی. به بزیه که وه به سه ر له قاندن قسه که ی منی وه رگرت و گوتی:

«به لّی مروّفیکی رووخوشم. زوریش له شت وه رد ده بمه وه، هه میسه ده مه وی فیږیم. تیږگه م و سه رم له شت دهریچی ئەمه

تیکۆشانى منه. هەر ئه وه شه كه دویرم. ئیستا ده مه وى بزانه
تۆ ئه م سه ركه وتنه ت به چ قیمه تیک به ده ست هیناوه؟»

به بيمه لی به سیله ی چا و نیگایه كم تیگرت و گوتم:
به باي مانگیك كار، به لكو كه می زیاتر.

كابرا گوتی: «به ئی تۆزیک زۆحمه ت و كه میك ته جره به ی ژیان
كه هه میشه ش بایه خپکی زۆری نییه، به لام له هه مان كاتیشدا
بی بایه خ نییه. قازانجی تۆ ئه وه یه كه ئیستا هه زاران كه س به
خویندنه وه ی نووسراه كانه دلیان له لاته، پاشانیش هه ندیک
هیوا و هومیدت به وه یه ئاخۆ تۆ چی به ئیمه ده به خشی كه
رهنگه . . .

نه شمینی، له پارسه نگی ئه وه هه موو ئاوات و ئاره زوانه كه تۆ به
ئیمه ی ئه ده ی ناكاری زۆر زیاتر له وه، به ده ست بین. به تۆش
هه ر وانیه؟»

كابرا هه میسان پیکه نینه جزوداره كه ی پچر پچر ده ست
پیکرده وه. به چاوه ره شه زیته كانی نیگایه کی پر مانای گرته سه ر
تا پای من.

منیش له په نجه ی پیه وه تا ته پلی سه ری دامه به ر پلاری
سه رنج، به ساردی و دلشكاوییه وه لیم پرسى:

«ببوره ده توانم بزانم شانازی وتو وئیزگم له گه ل چ که سیکا
هه یه؟»

گوتی «من کیم، گومان نابهی؟ به پیچه وانهی ویستی تو ئیستا
نامه وی بلیم من کیم، مه گهر به، باوه ری تو ناوی شه خس
گرینگتره، یان ئه وشتهی که به توی ده لی؟»
گوتم «هه لبهت نا. به لام به لامه وه سهیره که ..»

هاو وتو وئیزه که م به بی ئه وهی گوی بداته قسه کانی من، قو لی
پالتوکه می گهرت و به پیکه نینه وه دهستی کرد به قسه کردن

گوتی «باشه لیگه ری با سهیری، سهیر ئه وه یه، که بوچی مرو ف
ئه و ئیزنه به خو ی نادا که له چوارچی وهی ساده و ئاسایی
به ولاره هه نگاو یک بالاتر هه لگری. ئه گهر تو دژی به م
مه تله به نی، وهر با ریک و راست پیکه وه بدوین! وای دانین
من خوینه ری چیرۆکه کانی توم، خوینه ریکی سهیر و زوریش
وردبین، ده مه وی بزانم بوچی و چون کتیبیک نووسراوه. با
قسه ی له سه ر بکهین»

گوتم «فه رموو تکایه، ئه م جو ره قسه کردانانم زور به دلله،
فه رموو هه موو روژیک وا هه لئاکه وی. به لام ئه وهی راستی بی
دروم له گه ل ده کرد. چونکه قسه کانیم به دل نه بوو، بیرم لی

ده کرده وه، ئەم کابرایه چی له من دهوی. بوچی و به چ هۆیه که وه ئیزن به خووی ئەدا ئەم جوړه ده مه ته قهیه له م چه قی ریگیه دا له گه ل من بکا. به خۆم ده گوت - من بوچی ده مه ته قی له گه ل بابایه کی نه ناسیاودا بکه م، و ناوی بنیم وتو وئژ؟-
 به لام هه ر جوړیک بوو، ئەهۆن له ته نیشتییه وه ده رۆیشتم و تیده کو شام له گه لی روو خوشبم. به زوری ده متوانی خۆم وا بنوینم، هه ر جوړیک بوو. زاتم وه به رخۆمده نا، نه مده ویست به گوینه دان به قسه کانی و قسه له گه ل نه کردن، دلی ئەم کابرایه له خۆم بیشتینم. بریارمدا ئاگام له خۆمی.

شه وقی مانگه شه وه که له پشته وه تریفه ی داویشته و سیبه ره کانی ئیمه ی تیکه لاوی یه کتر ده کرد و ده یکرد به تارماییه ک که له پیش ئیمه وه له سه ر به فره که ده خزی. من ده مروانییه سیبه ره کان، وام هه ست ده کرد که شتیکی تاریک وه ک ئەم سیبه رانه له پیش منه وه یه و نایگه می له ده رونمدا پیکهاتووه.

هاورپیکه م بیده نگ بوو، پاش ئەوه به شیوه یه کی خاترجه م وای ده نواند که به سه ر فکری خویدا زال، ده ستی کرده وه به قسه کردن و گوتی:

«له ژياندا هیچ شتیکی له هوی کرده وه ی وردبینانه ی مروّف
 گرینگتر نییه، ده نا وانیه؟»

به سهر له قاندن جوابم داوه که وایه.

ئه و گوتی « وایه، که وایه وهره با ریک و راست له گه ل یه کدی بدوین، ئیستا که لاوی، کاتی ئه وهت هه یه، ریک و راست قسه کردن له دهست خۆت مه ده»

گوتم باشه باسی چ بکهین؟

گوتی: «با، باسی ئامانجی ئه ده بیات بکهین»

به و قسه یه سهرم سوپما و راوئستام، به ده نگیدا باوه ر پیکراویکی پته و له وته کانی را ئاسه واری لاتا و هاویشن دهر ده که وت.

راوه ستام و ویستم شتییه کی لی پیرسم، به لام ئه و دهستی گرتم و له هه مانکادا به ئه سپایی به پی لی داگرتن منی بو لای پیشه وه ده کیشا.

گوتی: «نا رامه وئسته، چونکه من و تو به ریگیه کی باشدا ئه روین. پیشه کی به سه بیژه بزائم مه بستی وئژه وانی چیه؟ تو که خزمه تکاری ئه ده بی ئه شی ئه مه بزانی»

به قسه کانی ته و او شله ژابووم. سهرم سوپ ما بوو، خووم نه ده ناسییه وه. له خووم ده پرسی -ئه م کابرایه چی له من دهوی؟ گوتم «بروانه ئه وه قه بولکه که ئه وهی له نیوان من تو دا رووئه دا...»

نه یه ئیشت قسه که م ته و او که م

گوتی: «بنج و بناوانیکی دروستی هه‌یه، باوه‌رم پێبکه له‌دنیا‌دا هیچ شتیک به‌ بێ بنج و بناوانیکی راست و دروست پێکنایه. گورجتر برۆین! به‌لام نه‌ک بو‌ پێشه‌وه به‌ لکو بو‌ قولایی و بناخه...»

به‌ بێ ئەملا ولا ئەم کابرایه‌ مروفتیکی سه‌رنج راکیش و له‌ دله‌وه‌ نزیک بوو. به‌لام خه‌ریک بوو تو‌ره‌ی ده‌کردم، من هه‌ر به‌ تالۆکه‌ ده‌رۆیستم، به‌لام ئەو به‌ ئارامی به‌ دوامه‌وه‌ ده‌هات. له‌ پریکدا گوتی:

«من له‌ مه‌به‌ستی تو‌تی ده‌گه‌م، شیکردنه‌وه‌ی ئامانجی وێژه‌وانی بو‌ تو‌ کاریکی دژواره‌، به‌لام من تی ده‌کوشم له‌ باقی تو‌ ئەم کاره‌بکه‌م. هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکێشا، و‌روانییه‌ روخساری من و له‌سه‌ری رۆیی،

«ئه‌گه‌ر بلیم ئامانجی ئەده‌بیات ئەوه‌یه‌ که‌ یارمه‌تی مروفتی بدا تا خۆی بناسی و باوه‌ری به‌ خۆ بوونی به‌هێزتر بکا، سۆزی راسته‌قینه‌ و خه‌بات دژی شه‌ر و ناپاکی له‌ نیوگه‌دا بلاو بکاته‌وه‌، بتوانی خو و په‌وشی باشیان تیدا بدۆزیته‌وه‌، له‌گه‌لیاندا جوامیتری، داوین پاکی، غیرت و ئازایه‌تی به‌هاروژینی و کاریکی وایان تیبکا که‌ گه‌لیکی ئازاد و به‌هێزبن و بتوان ژیانی خویان له‌گه‌ل رۆحی پیروزی و جوانی و بێ خه‌وشی یه‌کخه‌ن، قه‌بول ده‌که‌ی که‌ وایه‌، بیر و رای من وایه‌. دیاره‌ بو‌ی هه‌یه‌ بری و رایه‌کی ته‌واو نه‌بی. ئەمه‌ ته‌نیا گه‌لاله‌یه‌که‌، به‌لام ئەم گه‌لاله‌یه‌

دهتوانی گه شه بکا و هاندهری گیان وه بهر هیئانی ژیانی نوی بی،
به ئی بزائم له گه ل من هاوړای یان نا»

گوتم: «به ئی له گه ئتم لاموایه ههر وایه. خه لک پیان وایه که
ئه رکی وئژه ئه ده بیات ئه وه یه که به که سایه تی مروف هه لئلی و
هه ست و میهری ئه وان نه رم و نیان بکا. . .»
نه یه هیشت قسه که م ته و او که م به ئا وایه کی ره وان گوئی:
«بو خوت ده بیی که چه خزمه تی کی مه زن ده که ی!»
دیسان له سهر راوه پیکه نینه جزوداره که ی ده ست پی کرده وه
ها... هه ها

وامنواند که پیکه نینه که ی دلزاری نه کردم لیم پرسى:
«باشه مه به ستی تو له م قسانه چییه؟»
گوئی «خوت چون بیر ده که یه وه؟»
گوتم راست پی بلیم. به لام که وتمه بیرى را و بو چونه توند و
تیژه که ی ئه و. بی ده نگ بووم.
له خووم ده پرسى مه به ستی له ریک و راست قسه کردن چییه؟
ئه م کابرایه گه وج نییه، ده زانی که راده ی نیوان مروف چه ن بهر
ته سکه، هه ستی خو په رستی مرف تا چه راده یه ک به رته سکییه
له جیگای خویدا راده گری
ته ماشایه کی کابرام کرد، هه ستم به وه کرد که پیکه نینه که ی ئه و
چه نده گیانم ئازار ئه دا. ئه گه ر بزائن چنده ته وس و پلار له

بزه که یدا خوئی داگرتبوو. هه ستم به وه کرد له شتییه ک
 ده ترسم. ئەم ترسه هانی ئەدام که لپی دوور که ومه وه.
 کلاوه که مم له سه رم داگرت و به لالوتیکه وه
 -گوتم خودا حافیز

ئەویش به ئارامی به لام به سه ر سوپرمانه وه

-گوئی «بۆچی ده رۆی!»

-گوتم چونکه پیم خوش نییه گالته کردن له سنوریکی دیاری
 کراوتی په رپی.

-گوئی «ته نیا له بهر ئەوه ده رۆی، که یفی خۆته، به لام ئەوه

بزانه ئەگەر له لای من برۆی، هه رگیز یه کتر نابینینه وه!»

ددانی له سه ر وشه ی هه رگیز داگرت و به شیوه یه کی ئەونده

پته و و به ئاههنگ گوئی که وامزانی دهنگی زهنگی مه رگ و نمانم

دیته گوئی. من رقم له م وشه یه، لی ده ترسم، چونکه پیم وایه

ئەم گوته وه کوو کوتکیکی قورس و سارد وایه که له میژه بۆ

ئەوه دروست کراوه که هیوای گه لی پی له نیو بهرن. ئەم

وشه یه منی تاساند.

به دلپریه وه لیم پرسیم چیت له من ده وی؟

ئەوه میسان پیکه نینکه ی جارانی ده ست پی کرده وه

گوئی «وه ره لیژه دانیشین!»

له و کاته دا من و ئەوه له جاده ی باخی گه لیدا له نیو لق و پۆپی

پی بزوه ی داری کاژ و به روی سه هۆل به ستدا بووین. ده تگوت

ئەو لىق و پۆپە سەھۆل بەستە و شوش و باريك و نوک تىژاندا
 كە لە ژير تريفەي مانگدا پروناكتر ديار بوون و بەسەر سەرى
 ئيمەو شۆر ببونەو و لە سينەمدا هەلە بۆقانهو و خويان
 دەگەيانده دلم. لە هەلسوكوتى ئەو كابرايە سەرم سوورمابوو،
 بەلام مات و بیدەنگ بووم. بۆ ئەوئەي بتوانم لە بەرانبەريدا
 خۆم راگرم و ورە بەرنەدەم، بەخۆم گوت «ئەم كابرايە شیتە»
 كەچى هەر وەكو ئەوئەي كە بيري منى خويندبیتەو

گوتى «تۆ پیت وایە من شیتەم، ناتەوئى گوى بەدى بە قسەكانى.
 من، بزانه ئەم كەمتەرخەمییە، ئەم ئەندیشه ناپەسندە، چۆن
 پەيوەندى نيوان مروف ئالۆزتر دەكا، چۆن ئيمە لە يەكتر دوور
 دەخاتەو ئەم بۆچونە لەكلەت دەرکە، چونكە زۆر بى مانايە
 و بەزەرەرتە. كاتيك كەسيك لە ئيمە بە بير و هۆشترە نامانەوئ
 لە قسەكانى تى بگەين دلى خۆمان بەوە خۆش دەكەين»
 لە حالیکدا كە خۆم لە بەرانبەر ئەم پياودا زياتر لە هەميشە
 شەرمەزار دەبينى

گوتەم ها، بەلى بەلام دەبى ببورى من دەبى برۆم چونكە كار
 هەيە.

كابراشانى هەلەكەند و گوتى
 «برۆ، بەلام ئەو بەزانه كە زۆر بەزەرەرت تەواو دەبى، لە
 فيربوونى زۆر شت بى بەش دەبى!»

ئەوھى گوت و دەستى منى بەردا و رۆيى، لەيەك جيا بوينەوھ. ئەو لە نيو باخە كەدا لەسەر تەپۆلكەيەك كە روو بەرووى چۆمى «قۆلگا» ھەلكەتبوو. و بەفرىكى تەنك و سپى داىپۆشبوو و رىچكەيەكى رەشىنى لە نيوھراستدا كردبووى بە دوو بەشەوھ، بەتەنيا ماوھ.

بەرانبەر بە ديمنەى پان و بەرىنى بى دەنگ و خەم ھينەرى ئەو پەرى چۆمەكە. لەسەر يەك كەك لە كورسيەكان نيو باخە كەدا دانىشتبوو. چاوى بريدبوھ ئاسۆى دوور و بەسەرنجەوھ دەپروانى. منىش لە درىژايى جادەكەدا درۆيشتم، و تى دەفكرىم كە چۆن بچم و بەو كابرايە كە لەوى دانىشتوھ نىشان بەدەم كە لەلاى من ھىچ بايەخىكى نىيە، دوودل بوم خىراتر برۆم يان لە سەرەخۆبم!

لەو كاتەدا كابرا بە فیتو ئاھەنگى گۆرانيەكى لى دەدا كە بە گويم ئاشنا بو، دەمناسىيەوھ، دەمزانى كە ئەم گۆرانيە خەم ھينەرە بە گالته بو كۆيرىك دانراوھ كە دەورى سەردەستەى كۆيرەكانى بى سپىردراوھ.

بوچى كابرا ئاھەنگى ئەم گۆرانيەى بە فیتو. لى ئەدەكاتە تىگەيشتم كە ھەر لەھەوھەوھە كە لەگەل ئەم پياوھ خرىلانەيە بوومە ناسا، پىم ناوھتە بازنەيەكى تارىك و پر لە سۆزى و بەتىن و ھەستى بەگور. چاوەروانى شتىكى قورس و ناديار تەم و مژىكى تارىك بالى بەسەر گيان و چۆنيەتى لەخۆبايى بوون و

که مته رخه می ئەو چەن ساتە ی لەوہ پێشمدا کێشا. وشە گە لی
 هۆنراہ ی ئەو گۆرانییە م وەبیر دەهاتەوہ کہ ئەو کابرایە بە فیتو
 دەیخویندەوہ

«تۆ کہ خۆت رینگا نازانی رینوینی چلۆن دەزانی؟»

گەر امەوہ، چاوم لە کابرا کرد ئانیشکی نابوہ سەر ئەژنۆی، لەپی
 دەستی دابوہ بەر چە ناگە ی و دەپروانییە من و فیتوی لی دەدا.
 سمیلە رەشە کہ ی لە ژیر تریفە ی مانگە شەوہ کہ دا بریقە ی
 دەهات.

هەستییکی خەمبزوین رایچلە کاندەم. بریام دا بگەریمەوہ. بەپەلە
 لی نزیك بومەوہ و چوم لە پەنایەوہ دانیشتم. بە بی هەلچون
 بەلام بە گەرمی گوتم
 گوئی بە دەییە، باساده قسە بکہین!
 سەری راوہ شانە و گوئی

«سادە قسە کرن بو لەیە ک تیگە یشتن پیویستە»

گوتم هەست دە کہ م قسە کانی تۆ لە سەر من کاریگەرە،
 بەروالت دەتەوی شتییک بە من بلی
 گوئی «ئاخرە کہ ی ویرات گوئی لە قسەم بگری!»
 بەلام، پیکە نینە کہ ی ئەمجارە ی تۆزیک نەرمتەر ببوہوہ، بگرە
 کہ میکیش بۆنی شادی لیوہ دەهات.

گوتم ئە گەر وایه بیژە ئە گەر دەتوانی بە بی بیئە و بەرە، قسە ی
خۆتیکە

گوتی «باشە، بەلام، دەزانی کە ئەم بیئە و بەرەیه، بەتایبەت بۆ
سەرنجراکیشانی تۆ پێویست بوو»

مروّف هەر بەوجۆرە کە زبەر دەخاتە پشت گوی هەرواش
پێخۆش نییە گوی بداتە قسە و باسی رۆن و ساکار. هەر بەو
شیۆهیه کە خۆمان سارد و سڕ و بی گیانین، هەرواش ناتوانین
گیان وەبەر شتگەلی دەور و بەرمان بیئین و بە هیژ و تینیان
نیشان دەین!

ئێستا وادەر دەکەوی ئیمە داواکاری بیر و خەیاڵی جوانین،
ئاواتەخوازی رووداوهی سەیر و سەمەرەین. چونکە ئەم
ژیانە ی کە ئیمە بۆ خۆمانمان پیکهیناوه جوان نییە! تاریکە،
خەمزۆکە ئەو هەلومەرجهی کە زەمانی دەمانویست بە تین و
تەوژمیکی فراوانهوه پێکی بیئین، ئیمە ی تیکشکاندوه. چ دەکری
لەوانەیه ئینسنا بتوانی بە یارمەتی خەون و خیال بۆ ماوهیه کی
کورت دڵ لە زهوی هەلکەنی و هەلفری بۆ ئاسمان. لەوسەرەوه
بروانیته ئەو جیگا و پلەیری کە لە دەستی دەرچوه. دنا وانییە،
چونکە مروّف ئیتر سوڵتانی رووی زهوی نییە. کۆیلە ی ژیانە و
بە سەر دانەواندنهوه لە مەرپاستی مل برزی تایبەتی خۆی
وەک سەر تۆپی گیانلەبەران لە دەستداوه، دەنا وانییە؟ لەو

راستیانه که خۆی دروست کردون ئاکام وەر ده‌گری و به
خۆی ده‌بیژی

«ئەم داب و دەستورە نا گۆردری وەختیک لەم داب و دەستورە پەیرەوی دەکا، هۆشی لای ئەو نییە که لەسەر رێگای ژبانی ئازاد و خولقینەری خۆیدا رێگای خەبات بو ئەم مافە که بتوانی دابی کۆن تیکشکینی و شتی نوی بخولقینی بەرەهلستیکی ساز کردووە. تیناکۆشی، بەلکو تەنیا خۆیە لە گەل ئەم بارە رادینی. بۆچی خەبات بکا؟ کوا ئەو ئامانجانە ی که مروّف بتوانی دەست بداتە کاریکی گەورە و گرینگ و خۆی بو بەختبکا، هەر لە بەر ئەو وەشە که ئینسان تا ئەو رادە یە بیچارە یە، تا ئەو رادە یە لاواز و بیتوانایە. تاقمیک نەزانانە و کویرانە بە دوای شتیکدا دەگەرین که بۆیان ببیتە ئیلھام و باوهری مەردمی پێ بزۆین. زۆرجار بو ئەو مەبەستە دەگەرین که گەل یە کخەن پیمان وایە هەمو شتیک هەر ئەو یە. ئیدی رووناکە نە ئەو جینگایە که خۆلقاندنی لێیە. . . .

جا دیارە ئەوانە ی که لەرێگای راستە و خۆی گەیشتنە راستی بە هەلدا دەروۆن لە نیو دەچن گەری بالە نیو بچن، نابێ بەریان بگیری ئەوانە بو ئەو نابن خەمیان بو بخۆین. مروّف تەنیا خواست و مەیلی بو دۆزینە وە ی یەزدان گرینگە. ئە گەر لە گیتیدا گیان لە بەر گەلیک پیدا بن که حەزێکی یەزدانی لە

دلیاندا بیی یه زداش گیانیان وه بهر دینهی. ئەمه حەزی له بن نه هاتوی ههتا ههتایه بۆ گه‌یشتن به که مائی ئینسانی، وانیهه؟»

گوتم به ئی ههروایه

هاو گوت و بیژه کهم هه‌ر وه‌ک جارن له سه‌رپاوه پیکه‌نینه گیان ئازاره‌که‌ی ده‌ست پیکرده‌وه و گوئی

«به‌لام تو زو قه‌بولت کرد!»

ئهم جار بیده‌نگ بوو، ده‌یروانییه شوینیکی دورو ده‌ست.

بیده‌نگیه‌که‌ی زوری پیچو، به بیوازی ئاخیکم هه‌لکیشا.

ئهویش به‌بی ئه‌وه‌ی چاوی له دوور هه‌لبری ئاوری داوه بۆ لای

من و پرسى «خوای تو کییه؟»

به‌ر له پرسیاره‌که‌ی شیوی قسه‌کردنی نه‌رم و بلاوین

بوو، گوپراگرتن بۆ قسه‌کانی جیگای سه‌رنج بوو، وه‌ک هه‌موو

مروفتیکی به‌مشور و تیگه‌یشتو توژیکی مۆن ده‌هاته به‌چاو.

رۆحسوک و له‌دله‌وه‌نزیکی بوو. من له‌قسه‌کانی تیده‌گه‌یشتم،

خه‌ریک بوو شه‌رمم له‌به‌رانبه‌ریدا ده‌شکا، که‌چی ئهم پرسیاره‌ی

لیکردم. پرسیاریکی شوم، وه‌لامدانه‌وه‌به‌پرسیاریکی وا بۆخه‌لکی

ئه‌گه‌ر به‌راستی خویان خوش بوئ، بی ته‌نگوچله‌مه‌نییه

له‌خۆمم پرسى، به‌راستی یه‌زدانی من کییه؟ خۆزگه‌ده‌مزانی

ئهم پرسیاره‌تیکیشکاندم و ابزانم هه‌ر که‌سیکی دیش بوایه

نه‌دیده‌توانی خۆی نه‌دۆرپینی و هۆشی لای خۆی بمیخی.

ئه‌نیگای ئه‌و له‌منی ده‌گرت له‌رۆح و گیانم کاریگه‌ر ده‌بوو،

بزەى لىۋى دەھات، چاۋەروانى ۋەلامى من بوو، بەلام دوبارە
گوتى

«تۆ ماۋەيەكى زياتر لە پىۋىست بۆ ۋەلامدانەۋە، بىدەنگ
داماى. ئىستا ئەم پرسىارەت لىدەكەم بەلكو بتوانى جوابم
بدەيەۋە. تۆ نوسەرى، ھەزاران كەس نوسراۋەكانى تۆ
دەخوئىننەۋە، بىژە بزنام تۆ چ پەيامىكت بۆگەلەكەت، پىيە؟
ئايا مافى ئەۋەت ھەيە شتىك فىرى خەلكى بكەى، ھىچ بىرت
لەۋە كىدوۋتەۋە؟»

بۆيەكەم جار لە ژيانمدا بە وردى رۋانىمە دەرونى خۆم
وامەزانن كە خۆم خۆم بەكەم دەزانم يان بە پىچەۋانە
دەمەۋى خۆم ھەلكىشم بۆ ئەۋەى سەرنجى ئىۋە بۆلاى خۆم
راكىشم. خۆ داۋاى سەدەقەش ناكەم، من بىر ۋە ھەست ۋ
ۋىستىكى ئىنسانى لە دەرونى خۆمدا شك دەبەم، بەلام ھىزىك
كە ھەمو ئەم بىرە رۋن ۋ رىك ۋ راستە كۆكاتەۋە كە ھەمو
دىاردەكانى ژيان بگىتتەۋە لە خۆمدا شكنا بەم. ھەستى رىق
لىبۋون لەگەل گىانى مندا زۆر جار ۋەك ئاۋرى ژىر خۆلەمىش
تۆزىك دەگەشئتەۋە ۋ لەگەل ئاگرى پىرتىن ۋ تەۋژمى تۋرە بوندا
ھەلدائىسى. بەلام گومان ۋ دوۋدلى لە گىانمدا زياترە. ئەم
ھەستە ھەندىك جار ۋا ئەقلم دەخاتە لەرزە، بە جۆرىك دلم
رىكدگوشى كە ماۋەيەك رەۋانم تىك دەچى ۋ لەسەر خۆ

دهچم، تا رادهیه ک دلم سارد ده بیته وه هەر ده لئی مردووه، هیچ شتیک بو ژیان نامزویی. فکرم نیوه مردووه، می شکم وه نه زئه دا وده چیتته خه و، مۆتکه یه کی هیزی دیتن و بوچونم به توندی ده خاته گوشار. به م شیوه یه وه ک کویر و کهر، شه و و روژ ده به مه سه ر. چه ز له هیچ ناکه، له هیچ تی ناگه م. واهه ست ده که م که ئیدی بومه ته تهرمیک که ته نیا له بهر هه له یه کی نادیار هیشتا به خاکیان نه سپاردوم. تیگه یشتن و به ردوام بونی ژیان ترس و لهرز زیاتر له جاران بو ئه م ژیا نه له ده رونمدا پتر ده بی. چونکه له مهرگدا هه م مانا که متره، هه م تاریکی زیاتر. خاترجه م مهرگ ته نانه ت چیری رق داگرتنیش له مروف ده ستینی.

به راستی من چ په یامیکم بو گه ل پییه؟ داخوا وه ک خوم ده نوینم، وام؟ ج ده توانم به خه لک بلیم. هه ر ئه و شتانه ی که خه لکی دی زور له مه و بهر گوتویانه و هه می شه ش ده یلینه وه و گوینگریشیان هه یه و هه رگیز خه لکیش له وه ی که هه ن با شتر ناکه ن! ئایا من مافی ئه وه م هه یه ئه م تیگه یشتنانه ی که خوم پیگرتووه و له گه لیان گه و ره بووم، زور جاریش به کرده وه نایانکه م! بلا و بکه مه وه؟

ئه گه ر ریگایه کی پیچه وانه که له ده رونمدا گورواون باشه چی وه لامی ئه م پیاوه که له ته نیشتمه وه له گه ل من دانیشته بده مه وه؟

به لّام کابرا ئه وونده چاوه پروانی وه لّامی من ماوه وه ره ز بوو. هه میسان دهستی کرده وه به قسه کردن.

گوئی «راستی و دروستیه وه ئه ده وئی دهمت ریا کارانه یه کاتیک ده ته وئی سه بارهت به بابه تیک بدوئی زور له خۆت ده که ی. تۆ بو خۆت تیشکت نییه له تیشکیکی دیکه روشنایی وه رده گری، پرشنگی تۆ نادیاره و خه مزوکه، سیبه ریکی زور پیک ده هیئی، تین و تاویشی گه لیک که مه له شی که س گهرم ناکاته وه. تۆ سوالکه رتر له وه ی که بتوانی شتیکی بایه خدار فیتری مرؤف بکه ی. ئه وهش که ده ته وئی بیکه ی له بهر ئه وه نییه که له ژیان و فکری باش و وشه ی جوان چیژ وه رده گری، به لکوو زورتر له هه موو شتیک له بهر ئه وه یه که ده ته وئی لای خه لکی، خۆت هه لکیشی و خۆت بنوینی»

تۆ ئه گهر شتیک ببه خشی بو ئه وه یه که بتوانی له پارسه نگیدا زیاتر سوود وه رگری. تۆ سوالکه رتر له وه ی که دیارییه ک پیشکه شی گه له که ت بکه ی. تۆ به هره یخوریکی بیترخی. بو قازانجی خۆت مامه له به ته جره به ی هیچ وپوچی خۆت ده که ی و سودی لی وه رده گری. کاتی کپۆلینه وی راستی و دروستی قه له مه کات شتی لاوه کی ژیان هه لده بژیتری. له وانیه، به نه خش کردنی ههستی ئاسایی خه لکی ساده، شتی بی بایه خ بو ئه قلی ئه وان وه ده رخه ی. به لّام ئایا توانایی تهوت هه یه که

هەر چه‌نده بچوو‌کیش بی، فکری که بیته مایه‌ی بالا بردنی
رۆح و گیانی ئەوان له میشکیاندا راپه‌رینی؟

نا، پیت وایه ئەمه کاریکی به که‌لکه، تۆ له‌نیو زپوزبلی رۆژانه‌دا
بگه‌رپی و لی بکۆله‌وه نه‌شتوانی له‌م راسته‌ی بی نرخ و تامه‌ زیاتر
هیچ شتیکی دی پیشکەش بکه‌ی، ئەوه بزانه که‌ته‌نیا به‌ شه‌ری
هیچ و پوچ ئەم کاره‌ده‌کا. ئەوکه‌سه‌ی که نه‌فام وتینه‌گه‌یشوو
ده‌چیته ژیر ده‌سه‌لاتی چۆنییتی هۆی سه‌رزاره‌کی و ده‌ره‌وه‌ی
مه‌تله‌ب. ئەمجۆره‌ مرو‌فانه‌ جیگای به‌زه‌ین، چونکه‌ بی هیزن و
ته‌نیان. هه‌رچه‌نده له‌وانه‌یه تۆ له‌م کاره‌دا سه‌رکه‌وروی و ئەو
که‌سانه‌ قانع بکه‌ی که ئەم مه‌تله‌به‌ سه‌لمین، چونکه‌ رۆحی
ئەوان سارده‌ و بیریان برناکا. هه‌ر ئەمه‌ به‌سه‌، تا ئیستاش
باوه‌ری خۆیان له‌ توپی کتیبدا ده‌بینن. ئەو کتیبانه‌ش به‌ تایبه‌ت
ئەگه‌ر به‌ ته‌رده‌ستی نووسرابن، که‌ پێی ده‌لین ژیرانه‌- و هه‌میشه
تا راده‌یه‌ک مرو‌ف هیپنۆتیزم ده‌که‌ن خۆینه‌ر له‌ چاوی
نووسه‌ره‌وه‌ ده‌رونیتته‌ خۆی. کاتیک ناحه‌زی له‌ راده‌به‌ده‌ری
خۆی بیینی به‌لام چاره‌ی باشر بوون له‌ خۆیدا به‌دینا‌کا. ئایا تۆ
ده‌توانی رینگا چاره‌یه‌ک له‌ به‌ر ده‌ستی خۆینه‌ر دابینی؟ تۆ ناتوانی
ئەم کاره‌ بکه‌ی. چونکه‌ هه‌ست خۆت . . .

به‌لام من به‌زه‌یم به‌ تۆدا دی چونکه‌ هه‌ست به‌وه‌ ده‌که‌م که
تۆ له‌ حالیکدا که‌ گوی به‌ قسه‌کانی من ئەده‌ی. له‌ بیرى ئەوه‌دا

نیت له بهر ئەم مه تله به راکه ی و هه چى خۆت ده ته وى بلیی -
 مامۆستایه کى باش ده بی خۆى شاگردیكى گوپرادیربی - ئیوه ی
 نووسه ر هه مووتان ده تانه وى مامۆستای ژيانی رۆژانه ی
 ئیمه بن. به لām ئیوه زۆر تر له وه ی که به خه لی ئە ده ن له وانی
 ده ستیننه وه. ئیوه ته نیا باسی که موکوری ده که ن و هه ر
 ئە مه ش ده بین! به لām مروّف لایه نی لیوه شان وه شی هه یه.
 مه گه ر توّ خۆت له و مروّفانه نیت؟ توّ خۆت له خه لکی ئاسایی
 و ره ش و رووت زیاتره، بو به بی روحی به تانه و توانجه وه
 سه یریان ده که ی؟

خۆت به په یامبه ری ئە وان ده زانی، موعیزه یان بو ده که ی،
 گونا هه کانیا ن وه ده ر ده خه ی، به لām هیچ ده زانی که ئە و پیاوه
 خاسانه و ئە و به دکاران ه ی که توّ به زۆر خولقاندوتن، وه ک
 دوو کلافی ره ش و سپی له یه ک ئالۆزا اون ره نگیان بووه ته
 خۆ له میشی، به شیک له رینگی یه کتریا ن گرتوه ته خو. من
 گومان هه یه که توّ هه لپژارده ی یه زدان بی . . .

یه زدان ده یتوانی یه کیک هه لپژیری که له توّ به هیژتربی و بتوانی
 ئە وین و سۆزیکى ئاگرین له ژيانی ئە واندا وه ک پرشنگی هیژ
 وگه وره یی خۆی تیشک باویژی

به لām توّ وه ک شه می هیژی شه یتان وای. هه ر دوو که لت لی
 هه لده ستی و له فکر و روّحی ئە واندا کاریگه ر ده بی، ژه هری بی

باوه‌ری به خو، سه‌بارهت به‌خویان ده‌پرژینی. توچی فی‌ری
ئه‌وان ده‌که‌ی؟ بیژه‌ بزنام.

هه‌ستم به‌گه‌رمی هه‌لاوی ده‌می ئه‌و کابرایه‌ له‌ سه‌ر گۆنای خو‌م
ده‌کرد. ته‌ماشای ئه‌وم نه‌ده‌کرد. چونکه‌ له‌ روانینی چاوه‌کانی
ترسم هه‌بوو. وشه‌کانی وه‌ک پرشنگی ئاگر له‌ می‌شکم کاری
ده‌کرد و ئازاری ئه‌دام. به‌ شیوه‌یه‌کی په‌شیو‌حال تیگه‌یستم که
وه‌لام دانه‌وه‌ به‌م پرسیاره‌ ساده‌ چهنده‌ دژواره‌، جوابیکم نییه‌ .
« . .

کابرا هه‌میسان ده‌ستی پیکرده‌وه‌:

گوتی «من هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که‌ تو و هی وه‌ک تو ده‌ینووسن
به‌ وردی ده‌ خوینمه‌ وه‌ . له‌ تو ده‌ پرسم بوچی
ده‌نووسی؟ مه‌به‌ستت چیه‌ تو که‌ زور ده‌نووسی، ئایا بو ئه‌وه‌یه
که‌ هه‌ستییکی باش له‌ دلی خه‌لکدا بزوینی؟ ئه‌وه‌ بزانه‌ که‌ به
وشه‌گه‌لی سارد و سه‌ر ناتوانی ئه‌مکاره‌ ئه‌نجام بده‌ی، نا، تو نه‌ک
هه‌ر ناتوانی شتی تازه‌ و نوی به‌ ژیان زیاد بکه‌ی، به‌لکوو
ئه‌و شته‌ کۆنانه‌ش ته‌نیا موچاله‌ ده‌که‌ی و بی‌ رواله‌ت و بی‌ فۆرم
ته‌ حویلی ئیمه‌ ئه‌ده‌ی. کاتیک خوینهر نووسراوه‌ی تو
ده‌خوینیته‌وه‌ هیچی لی‌ فی‌رنابی، ئه‌وه‌ نه‌بی‌ بلی‌ شه‌رمه‌، هه‌مه‌وو
شتیک ئاسایی و له‌ به‌ر چاوکه‌وتوه‌. خه‌لکیکی له‌ به‌ر چاو بی‌زر و
فکرئیکی ناحه‌ز. . .

پيم بليٰ كهى دهتهوى سه بارهت به گيانى ياغى و پيوهست
 دووباره زيندوو كردنه وه قسه بكهى له كوئيه بانگ كردن بو
 خولقاندن و گيان به بهردا كردن! له كوئيه په يامى ئازاته تى و
 ئيلهام، له كوئيه هاندري رۆح و گيان بى، له وانه يه بيژى ژيان
 بابه تى ديكهى له مانه زياتر بو ئيمه پيك نهينى. به لام نه كهى
 وابليى، چونكه بو كه سيك دهسه لاتي به سهر ويژه دا هه بى
 شهرمه كه پى له بيهيزى خووى بنى له به رانبه ر ژياندا نه توانى
 به سه رييدا زالبي ئه گهر تو نه توانى به هيژى خولقاندن و
 دروست كردنى نمونه گه ليكى له ژياندا نيه بو فيركردن پيوسته
 پيك بينى به س كارى تو چ بايه خيكي هه يه؟ چون ئه ومافه به
 خوت ئه دهى كه نووسهر بى؟ تو كاتيک بير و سه رنجى خه لكى
 بو لاي رووداو و كاره ساتى بى هووده و وينه يه كى نا پاك له
 ژيانيان راده كيشى، و زينيان دااخنى، ئايا زيانى گيانى به خه لك
 ناگه يه نى؟ بى گومان وايه، پيى ليى كه ناتوانى ژيان به شيويه ك
 بنوينى كه په ردى وينه كه ببته هوى ئه وه كه مروف شهرمى له
 خووى ببته وه و رقى له خووى هه ستى، ويستى بزوز به سوز بو
 ژيان به شيويه كى نووى بزوينى . . .

ئايا دهتوانى دل ليدانى ژيان قالدهى و بينوسى؟ ئايا دهتوانى به
 ئاوايه كى نووى هيژىكى ئاوه دانى تى وه گپرى؟ »

هاووتو وئژه سهیره کهم ساتیک بی دهنگ بوو. منیش توژیک مات بووم. بیرم له قسه کانی ده کرده وه، به لام ئەو دیسان دەستی بی کرده وه

«من له دهور و بهری خوڤدا مروڤی ئاقل زور ده بینم، به لام له نیو ئەواندا ئینسانی پاک که من! ئەوانه ش که پاکن روحیان ناساغه، دلیان ناسکه، روون نییه بوچی هه میسه ئەوانه ی پاکترن و روحیان شه ریفتره هه ر به و راده یه ش هی زیان که متره. ژیانیان دژوارتره، له ئاکامدا له خه م و ته نیای به ولاره شتیکی دیکه یان نییه. که چی هه ر به و راده یه که خه می ژیانیکی باشتتر له واندا زوره به و راده یه ش هیزی پیکه پینان که متره. ئایا دامای و ژیانی تالی ئەوان هه ی ئەوه نییه که به وته و راوئژی هانده رانه می شک و گیانیان زاخا و نه دراوه و یارمه تیان نه کراوه! باش پیم بلی تو ده توانی ئەو پیکه نینه که شادی به خش و هانده ری گیانی مروڤه بهار و ژینی؟. مروڤ پیکه نینی له ناخی دل وه له بیر چوه ته وه. به دل پرییه وه پیده که نی، زار و نزار پیده که نی، زور جار له ئەسرینی خویدا پیده که نی، له نیوان ئەم پیکه نینه دا تو هه رگیز رهنگی پیکه نینیکی که له قولای دلیه وه بی بو مروڤ پیویسته به دی ناکه ی. وه ک ئیمتیاژیک که مروڤ گیان له به راندا هه یه تی، ئایا تو ده توانی پیکه نینیکی بخولقیخی که دوور بی له پیکه نینه گالته و هه یچ و پوچانه که به امبه ر به وان

ده کری. نا ناتوانی چونکه مرؤقیکی کهم نه رخ و جیگی به زهیت. هۆشت کو که وه! ته نیا کاتیک مافی ئه وهت هه یه له سه ر ئه وه ئه ساسه که بتوانی ههستی راسته قینهی خه لک بزوینی و یامه تییان بدهی تا بتوانی به و یارمه تییه وه ک گورزی گران، هه ندیک له و وینانهی ژیان خراپی و تیک و پیک وه ردهی و له جیگی ئه و خراپانه له م تاریک تنوکدا ژیانیکی سه ربه ست و ئازاد پیک بهینی. تو ده زانی که تورپی و کینه، شهرم له خوبون، رقلیبون و ناهومییدی ئامرازیکن که به یارمه تی ئه مانه مرؤف ده توانی له دنیا دا هه مووشتیک ژیر و ژورکا و له نیویان به ری. داخوان تو ده توانی ئامرازیکی وا سازبکهی، بیانزوینی چونکه ئه گه ر مافی وتووژ له گه ل خه لک به خۆت ئه دهی ده بی یان عه یب نا ته واویه کانیا ن به رق و بیزاریه وه نیشان بدهی، یان له بهر خاتری ئه وهی که بتوانی ده رده کانیا ن ده رمان که ی، له ناخه وه گه وره ترین ئه وینداری ئه وان بی. ئیستا که ته نانه ت پرشنگیک له وه ههسته له ده رونی تو دا به دینا کری. برؤ قولایی ده روونی خۆته وه! پیش ئه وهی قسه یه ک بکه ی برؤ گیژاوه ی بیر و ئه ندیشه وه!»

هه وا تازه خه ریک بوو رون ده بوه وه، به لام تاریکی تا ده هات له ده رونی مندا زتادی ده کرد و گۆره وشاری ئه دام به لام ئه وه کابرایه که هه یج که لی ن و قوژبنیک له ده رونی من بو وی شار دراوه نه بوو، هه یشتا هه ر قسه ی ده کرد جار، جار، ئه مفکره

له دهرونی مبدا به هیژترده بوو و هها تو ابوومه وه نه متوانی بیر له مه تله که بکه مه وه وشه کانی ئەو وه ک دهرزی له می شکم رۆ ده چوو که می خایاند دیسان ده ست پێ کردهو.

«ژیانی ئییه هه م له پاناییه وه، هه م له قولاییه وه، په ره ده ستینی، به لام گه شه و بلاو بوونه وه ی زۆر به دزه به ره و پیش ده روا. چونکه نووسه ری وه ک تو، توانای گورج و خیرا بزواندنی ژیا نی نو ی په ره ده ستینی، رۆژ له گه ل رۆژ خه لک فی ری پر سیار کردن ده بن، کێ وه لامی به لام پر سیاره کانیان ئە داته وه! خو دیاره ئیوه ی ساخته چی و به ناو پیشه وای خه لک. به لام ئایا ئیوه خو تان مانای ژیان به و ئە ندازه یه ده رک ده که ن که بتوانن بو خه لکی دی روونبکه نه وه! ئایا مانای نیازی زه مانه ی خو تان تیده گه ن، تا ریگی دا هاتوو دیاری بکه ن؟ تو ده زانی که ئە مرۆ ئینسان له بهر ناپاکی ژیا نی فاسید رۆحیه ی خو له ده ست دا وه. چه زی ژیا نی زۆر که م بوه ته وه. مه یلی بو ژیا نیکی شایان به ره و ته وا و بوونه ده یه وی وه ک به راز بژی تیده گه ی. چونکه ئینسان وه ک ئیسکی ره قی لی هاتوو، وینه ی ئیسک بو گو شته وه ئە ستوور دا پۆشرا وه. ئایا تو ده توانی کو مه لێ بزوینه ری ناحه ز رۆحی مرۆقی کو شتوو. ئایا تو ده توانی هه ستی راپه رپینی ئە وان بزوینی؟ له گریمایا نی رزگاری که ی تو که ده ته وی ئامانجی ژیان فی ری گه ل بکه ی. ببزو، زووبه! مرۆف نیازی به ئاگا لی بوون هه یه تا کاتی که هیشتا ئینسانه یارمه تی بده، تا بژی به لام تو بو

بیدارکردنەوہی ئیشتیای ژیانى مرؤف ناوانى ھىچ بکەى، چونکە ھەر دە کروزىپەوہ، تەنیا دەنالینى و ئاخ ھەلدە کیشى، بە بى لە بەر چاۋ گرتنى چۆنپىھە تى و رزىو بوونى مرؤف نیشان ئەدەى. بۆنى پواۋى و بۆگەن بوونى ژيان مرؤف کاس و وپ دەکا، دل پربوۋە لە بى غىرەتى، بى بايەخى، بى ھىزى و تەمەلى ھۆشى لە کار خستوۋە. دستى مرؤفى کە لە پچە کردوۋە. تۆ لەم کاتى ئالۆزى و بى سەرە و بەرەپى و نەبوونى و بى وازىدەا، چ دەکەى! تۆ مرؤفىكى بچووک و بى قىمەتى، جىگای بەزەیت، خۆزگە مرؤفىكى مپ و مۆچ، خۆسەوېست، کە دلپىكى پىر سۆزى و مېشکپىكى تواناى ھەبوایە پىدا دەبوو و دىتوانى بەسەر کە بەسەر ھەمووشتىکدا زال بوایە، چ دەبوو کە لەم تنگانە و تارىكى مات و کپىدەا، وتەگەلپىكى ۋەک «موجىزە» دەبىسرا. چ دەبوو کە زەربەپەک ۋەک دەھۆل رۆحى بى بايەخى ئەم تاقمە مردوۋە، کر و بى بزوانەى دەخستە لەرزە!»

دواى ئەم قسانە بۆ ماوہپەک بىدەنگ بوو. من دەمپروانىپە ئەو، نازانم کاميان لەم دوانە- ترس يان شەرم- لە دەروونمدا، تا دەھات زياتر دەبوو. دىسانەوہ لە سەرخۆ پىرپارىپىكى دى لپکردم.

«تۆ چىت ھەپە بە منى بلپى؟»

له وهلامدا گوتم هيچ!

ديسان وهك هه وهل، بيدهنگي بالي كيشا، تا كابرا ديسانه وه

پرسی

«بلي بزنام، ئيستا تو چون دهزي؟»

گوتم نازانم

گوتي چون نازانم!

من بيدهنگ بووم، كر و مات، هيچ كاريك له بيدهنگي ئاقلانه تر
 نوبوو. ئه ويش بيدهنگ بوو. دواي ئه و ماوه بيدهنگيه، كابرا
 قاقا پيكه ني، به جوړيك به حهز و تاسه وه پيده كه ني كه
 ده تگوت له ميژه ماوهي ئه م جوړه پيكه نينه ي بو نه ره خساوه.
 به لام من له تاو ئه و پيكه نينه به له حنه ت بووهي ئه و دلم پر
 ده بوو له خوښ. به پيكه نينه وه دهستي پي كرده وه

«هه... هه... ها... ئه مه توي ماموستاي ژيان! تو كه به م
 سووك و ئاسانيه خوت ده دوريني. پيموايه ئه مجار ده زاني من
 كيم. هه... هه... ها... ئه گهر هه ر كاميك له م لاوانه ي كه
 وهك تو به پيري له دايك بوون، سه ر و كاريان له گه ل مندا بي،
 هه ر وهك تو خو ده دورين و سه ره گيژه ده گرن- ره نگا ته نيا
 ئه ر ئه و كه سه له ه رانبه ر ويژداني خويدا نه له رزي، كه خوي
 به زري درو و بيشه رمي داپوشيبي. تواناي تو ئه ونده كه مه، ته نيا
 مستيكت به سه كه سه روزي ت كه ن. ده قسه بكه! شتيك بلي
 و خوت له چنگ من رزگار كه. ئه وه ي من ده يلنيم به دروم

بخه وه. گیانی خۆت له دهست چه پۆکی و خه جاله تی و ئازار نه جاتده. لانیکه م بو ده دقیقه ش بووه به هیزبه، باوه رت به خۆت هه بی، تا منیش ئه وهی به تۆم گوتوو وه ریگرمه وه و له به ریپیدا به چۆکدا بیم، سه ر داخۆم و کړنۆشت بو بکه م، مه ترسه، هیزی دهروونی خۆتم نیشان ده. تا باوه ر بکه م که تۆ مامۆستای و ببه شاگردت. من پیویستم به مامۆستا هه یه، چونکه مروقم، ده مه ای شت فیبریم. من ژیا نی خۆم له تاریکاییدا ونکردوو. به دوای ریگه ی رزگاری و به ره و پۆشنای بو راستی و جوانیدا ده گه رییم، به دوای ژیا نیکی نویدا ویلم. ریگام نیشاده، من ئینسانم، رقت له من بیته وه، لیمبده، ته میمکه، به لام له پارسه نگیدا له نیو زۆنگ و زه لی لاپره سه نی ژیا ندا دهستم بگه و نه جاتمه. من ده مه وی باشتر له وه ییم که هه م چ بکه، فیبرمکه!»

بیرم له قسه کانی ده کرده وه، ئایا ئه م داوا یه که ئه م کابرایه، به مافی خۆی ده زانی و له منی ده کا، ئه رکه له ئه ستۆی منی ده نی، بو من چی به جی ده بی.

تاریکی و گومان به سه ر فکری مرو قدا زالده بی. شه می ژیا ن ده که ژیتته وه. ده بی ریگای ده رباز بوون بیینمه وه. ریگا له کوپوه یه؟ من ته نیا ریگایه زیاتر نازانم. نا، نای بو به خته وه ری تی بکو شم، پیویستم به به خته وه ری نییه. مانای ژیا ن له به خته،

له خۆپازی بووندا نابینم. ئینسان به مه رزگار نابێ. چونکه به بێ گونان- پلهی مروّف زۆر بهرز تر له مانهیه. مانای جوانی ژیانی به راستی له تیکۆشاندایه بهرو ئامانج. بوون و ژیان ده بێ سات به سات ئانا جیکی بهرزتر و باشتری هه بێ.

مروّف ده بێ ئەم فهرمانه وه ئەستۆی خۆی بگری، به لام نه ک له چوارچێوی کۆن و سواوی ژیا نیکی که هه موو شتیکی تیدا، تا ئەم رادهیه بهرتسکه، ئازادی، رۆح و فکری ئینسان گۆره و شار ئەدا.

کابرا هه میسان دستی کرده وه به پیکه نین. به لام ئەجار زۆر به نه رمی و ئارام، وه ک پیکه نینی که سیک که به سه ر هه ستی خۆتدا زالبی به و شیوهیه

«ئینسان له دنیا یه دا زۆر هاتون و چوون، به لام زۆر که م ئاسه واریان له خۆیان به یادگار بو ئیمه به جی هیشته وه. بۆچی ده بێ وای، ئیمه ش له حنه ت بو رابردووی خۆمان ده نیترین. چونکه سه باره ت به خۆمان له راده به ده ر وه جو لانه وه مان ده خا! داخه که م ئەمرۆکه ئەو جو ره مروّفانه که پش مردنی خۆیان ئاسه واری پر بایه خیان له دوای خۆیان به جی هیشته وه ئەسله ن وه چنگ ناکه هون! ئینسان ده چیته خه و، ده چنه سه ر خووی حه یوان. مروّف پێویستی به فه لاقه کردن هه یه. به لام به دوای ئەوه دا لاوانه وه یه کی ئاگرین، له گه ل تین و تاوی

خۆشه‌ويستی پيويسته، ليدە، فەلاقەي كە، مەترسە، چونكە ئەگەر تۆ ئەوت خۆش بوى كاتىك كە ئازارى پيگەيەنى، بە خۆيدا شكاو، ئەودەم تۆ بە تين و تاو بىلاوئىنەو، دووبارە چى، جار، بە جار بە كردهوى خراب و كارى ناپەسند. بىرى ئيمە سەبارەت بە خويان ئالۆز دەكەن وزەينمان دەخەنە گومانەو، بەلام هەميشە نيازبان بە كۆششى نەپساو هەيە بو خوراكى تازەي سلامەتى رۆحى. ئايا ئيمە دەتوانين، خەلكمان خۆش بوى؟»

بە گومانەو پەرسىيارەكەي دووپاتكرەدەو «خەلكمان خۆش بوى! بە راستى خۆشم نازانم. ئايا خەلكم خۆش دەوى يان نا- دەبى مروف پيش ئەوئەي ولامى ئەم پەرسىيارە بداتەو، رىك و راست بروانئىتە دەروونى خوى و لە خوى بپرسى «خۆشم بوى» كئىيە بە خوى بپرى بەلى من مروفم خۆش دەوى، يان نا، مروف دەبى رىك و راست بروانئىتە دەروونى ماوئەيەكى درىژ بىرى لىبكاتەو و. هەموو دەزانين كە نزيكترين كەسى ئيمە هەزاران پا لە ئيمە دوورن»

كابرا گوتى «تۆ مات بووى، قەي ناك، بەبى ئەوئەي تۆ قسە بكەي من لە مەبەستى تۆتى دەگەم وا من دەروم»
گوتەم ئاوا زوو؟ بەلام خۆفم لە خۆم هەبوو، مات و بئىدەنگ كرىبوو.

كابرا گوتى «بەلى، دەروم»

ئەو رۆيى، بەلام من ديسان بۆ ماويه ك، هەر لەسەر نيمكەتى
 نيو باخە كە دانىشتم. هەستم بە سەرماكەى دەرەوہ نەدە كەرد.
 هيچ نەمزانى بوو، كە رۆژ وەدەر كەوتووہ و پىرشنگى بە سەر لق
 و پۆپى سەھۆلبەستەى دارەكان بلاق بوەتەوہ. روانىنى رۆژى
 رۆشن و ھەتاوہ كە وەك ھەميشە بە كەمتەرخەمىيەوہ
 ئەدروشاوہ. تەماشاي ئەم زەوييە كۆنسالە كە بفرى سىپى بۆى
 ببوہ بەرگ و داىپۆشى بوو. لەژىر تيشكى خۆرەكەدا بروسكەى
 دەھات و لە بەر چاوم سىر و سەرنىراكىش بوو . . .

رەحمان سۆفى كەرىمى